

יציאות השבת פרק ראשון שבת

ב.

עין משפט נר מצוה

אזהרה כגון דמי שנת נתיב
המיני פ"א מל"ג שנת הלכה
ג ו"ל נל מקום שאלמנה
ג שבעה דברי ז' פסוק הרי
ז' פסוק מן הכתוב ומן
הסקילה ומן הקרבן אצל
אסור לעשות אלו דברי
כצדקת האסור מד"ט
א א מיני פ"ב פסוק הלכות
שנת הלכה ט ופ"ג ט
הלכה ג טמן לאון סק
ט"ע ט"ז ט"ח ט"ט
ב ב מיני ט"י ט"ב ט"ג

תוס' ישנים

א מלאכת סוכה בגי' מ"י
ז"ל וע"ל שנת שמי
האלות דמיון ופסוק שכן
אצט הכמות דמיון ופסוק
כ"ל וכן
הדברות יבנו בעי מה שני
ט" ומוקדן ב' לחייב וי'
לפטור ע"ש. דגרו זה שכן
לחייב לעיל ד"ה שנת שכן
אצט אמר פ"ישי לפני וכן
נראה ט"ו:

מוקף חסודות

א. דגורנין ערב שבת אטו
הוצאת שבת. מוס' הלא"ש.
ב. נמוס' הלא"ש ח' ח' א' ח'
במה מדליקין ובהם
טומנין (ע"י מהר"ש א').
ג. משום רהנו מלאכות
ידועות לכל. אבל. מוס'
הלא"ש. (ע"י מהר"ס).
ד. דאסורה בשבת קודם
ששה לא יצא החייט
במהו. מוס' הלא"ש.
ה. לבעל הבית העומד
בפנים, וכן לענין העומד
בחוץ. מוס' שיעות. ה. גס
הי"א. ומה לי עומד
בפנים ומציא החפץ
לחוץ ומה לי עומד בחוץ
ומציא החפץ אליו. מוס'
הלא"ש. ז. משא"כ בשאר
אבות מלאכות שאין
לחוקות בהשריית אלא
איסורן מחמת עצמן,
והואיל וחרושה הוא אין
לך בה אלא חרושה
בלבד, והלכות עפרות הן
ואין למרות זו מזור. כמציין.
ח. דמלאכה. מוס' הלא"ש.
ט. גרושה היא. מוס' הלא"ש.
י. דאסור משמע פשוטה
דקרא שאל יצא בשבת עם
כליו ללקוט את הפן בדרך
שעושין בחול וכו'. מוס'
עיובין ח'. (ע"י מהר"ס).
י"א. וכל הדומה לאב הוי
תולה דידיו. מוס' הלא"ש.
י"ב. כגון זורק ומושיט
ומעביר והכנסה כולה.
י"ג. מוס' הלא"ש. י"ד. [ב.]
הואיל במשכן א"ע' דלא
דמאי להוציא מחייבי
עלה. מוס' הלא"ש ע"ג.
י"ה. דמאי להוציא. מוס'
הלא"ש. י"ו. [ב.] אכליה ויא
אכליה דאית ביה פלוגתא
דרי ישמעאל לא מחייבי
לשעבר. מוס' הלא"ש.
י"ז. והואיל מחייבין קיימא
לפרושי מחייבין דהבא.
מוס' שיעות ג.

יציאות השבת שהן ארבע. הקשה ריב"א לדיני הולאות
שבת היה לו לשנות גבי אבות מלאכות אחר פרק כלל גדול
לקמן (דף עג.) דהתם קמי אבות מלאכות מ' חסר אחת וקמי הולאה
לכסוף והוה ליה להחמיל כסדר דצדקס דמיירי צע"ש מצדוד יוס
כגון לא ילא החייט צמחטו סמוך
לחשיכה אין שורין דיו וסמיין ואין זולין
בשר ואח"כ צמה מדליקין וכירה וצמה
טומנין שהם דצדקס הנוהגים עם חשיכה
ואח"כ צמה צמה וצמה אשה יולאה
דצדקס הנוהגים בצמחט עצמו ושוב אבות
מלאכות של שבת ודרך החמל לשנות
כסדר זה כמו שזמנינו בצפסחים דמתחיל
ציל י"ד ושב צ"ד ושב צפסחית
פסחים שהוא צין הערבים ואחר כך
שונה מאכילת פסחים שהוא צלילה וכן
ציומא מתחיל צו' ימי קוד' יה"כ ואח"כ
צע"ה"כ ואח"כ ליל י"ג ותיך ההולאה
צביעא ליה לאקדומי משום דממשה
זו שמעיין כמה דצדקס הולאה והכנסה
דעני ועשיר ודע"ב עקירה והנחה
ושנים שעשאה פטורין וידו של אלם
חשונה לו כד' על' ג' וידו של אלם אינה
לא כרה"י ולא כרה"ר ור"ת מפרש
דדבר ההוה רגיל הש"ס לשנות מחילה
וכן צמס' צ"ק (דף ג.) השור והצור
המצעה וההצער ולא ה' נקט כסדר
הפרשה וכן מפרש רב האי גיד' לריבין
להדות צפרק הוראה (ברכות דף נד):
דלא נקט הש"ס כסדר הפסוק ועוד
דיעות

השבת שתי שהן ארבע בפנים ושתיים
שהן ארבע בחוץ כיצד העני עומד בחוץ ובעל
הבית בפנים פשט העני את ידו לפניו
ונתן לחוץ ידו של בעל הבית או שנמל
מתוכה והוציא העני חייב ובעל הבית
פטור: פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונתן
לחוץ ידו של עני או שנמל מתוכה והכניס
בעל הבית חייב והעני פטור: פשט העני
את ידו לפניו ונמל בעל הבית מתוכה או
שנתן לתוכה והוציא שניהם פטורין: פשט
בעל הבית את ידו לחוץ ונמל העני מתוכה
או שנתן לתוכה והכניס שניהם פטורין:
גב' א' תנן התם שבעות שתיים שהן ארבע
ידעות

פנינים: פשט העני אס' כו'. דעביד ליה עקירה ונטול צע"ה"כ מתוכה
והניח פנינים ועביד ליה צעל הבית הנחה: או שנתן לתוכה. דעביד
ליה צעל הבית עקירה והוציא העני והניח: שניהם פטורין. שלא עשה
החסד מלאכה שלימה אצל אסורין לעשות כן לכחלה שמה יצואו כל
אחד ואחד לעשות מלאכה שלימה בשבת הרי שמים מדבריהם אחת
לעני עקירה ואחת לבע"ה פנינים. וא"ת שנים הן לכל אחד ואחד עקירה
לעני וצדקה לבע"ה הנחה פנינים והנחה לבע"ה לקמן פריך לה ומשני דלא
חשיב אלא עקירות שהן תחלת המלאכה ואיכא למימר שמה יגמרונה:
גב' א' חס' חס' חס' חס' חס' חס' חס' חס' חס' חס' חס' חס' חס' חס' חס' חס' חס'
להרע או להטיב שמים הן להתחייב עליהן קרנן עולה ויורד האמור
בפרשה (ויקרא ה) דנפקי מלהרע או להטיב דמשמע להצא אוכל ולא
אוכל: שן ארבע. יש לך לרבות עוד שמים מריבוי הכבוד לכל אשר
יצטא האדם [שם] לרבות לשעבר אכלתי ולא אכל לא אכלתי ואכל:
ידעות

כראה לרבינו אלתן מדקאמר בגמרא דיקא נמי דקמי יציאות וקמפרש הכנסות לאלתר ולא דייק מדקמי צפסי: פ"ב את דיו ב' א'
חיימה לר"י אמאי כריך למתני תרמי דעני ודע"ה"כ וכן צריש שיעות דמפרש בגמרא (דף יד וט) שמים דעני ודע"ה"כ חס' חס' חס' חס' חס' חס' חס' חס' חס' חס'
שמים מה לי עני מה לי עשיר ונראה לר"י דאיטריך לאשמעי' משום דהולאה מלאכה גרושה היא דמה לי מוציא מרה"י לרה"ר מה לי מוציא
מרה"י לרה"י ולא הוה גמרינן הולאה דעני מצע"ה"כ ולא צע"ה"כ מעני ומדע"ה"כ מדאיטריך תרי קראי בהולאה דנפקא לן צריש הורק
(לקמן דף יז וט) מוילכל העם מהצד וצפ"ק דעירובין (דף יז ב) נפקא לן מקרא אחרונה דדרשין אל ילא איש ממקומו אל יוציא א' והסם
פירשטי' והיינו משום דמלאכה גרושה היא איטריך תרווייהו חד לעני וחד לעשיר וכן בכל מולדות דאבות מלאכות לא חיישין שיהא
צמשכן אלא אבות בלבד וצמולדות דהולאה ר"ע' שיהא צמשכן דתנן בהזורק (דף יז ט) שמי זוזוטראותו זו כנגד זו המושיט והזורק מוה' לזו
פטור היו שמיין צדוטוט אחת הורק פטור והמושיט חייב שכן היתה צעודת ליה וצריש הורק (ג' ט) עני צע' הורק ד' אמות
ברה"ר מנגן ודחיק לאשכחניהו צמשכן עד דמסיק כל ד"א ברה"ר הלכגא גמירי לה וכל אלו מולדות דהולאה ימיהו ולא אבות שאין אבות
אלא מ' חסר אחת וגבי הכנסה נמי אמרינן צפ' צמה טומנין (לקמן מ"ט): הם העלו קרשים מקרקע לעגלה אף אחס אל תכניסו מרה"ר
לרה"י א' וא"ת כיון דהכנסה היתה צמשכן מה כריך מו לקמן בהזורק (דף יז ט) לפרושי דסבדא הוא מה לי אפוקי מה לי עיולי' דהזורק ד' אמות
צרה"ר משמע דאי הוה משכחת לה צמשכן הוה ינחא ליה אע"ג דהסם ליכא סבדא' ו"ל דאיטריך סבדא להכנסה דצע"ה"כ דלא הוה צמשכן דהס'
העלו קרשים כו' היינו הכנסה דעני דמסתמא צרקע היו עומדים שהוא רה"ר ואס חסמא כיון דאיכא סבדא אמאי איטריך צבנה טומנין
למימר דהכנסה היתה צמשכן ו"ל דתנא ליה אידי דעני למימני הם הורידו קרשים מעגלה והאם אל תוציא כו' אע"ג דהולאה נפקא לן מקרא
צדיא איטריך למימני שהיתה צמשכן משום דקמי צרישא צבדרייתא אין חייבין אלל על מלאכה שכיוצא צה היתה צמשכן ואס לו היה מוציא
הולאה צמשכן היינו מחייב בכל מלאכות הדומות למלאכה גמורה אע"פ שלא היה צמשכן כמו בהולאה והא דאמרינן קרא לבע"ה מלאכה
המשכן הוה דרשין למילתא אחרימי: שבעות שתיים שהן ארבע. צריש שיעות (דף ג.) מפרש שמים אוכל ולא אוכל דמחיב צדיא
צקרא להרע או להטיב דיינו להצא שן ד' אכלתי ולא אכלתי דמירש והא דלא מפרש שן ד' אורוק ולא אורוק והוה אמיא כולה
כרצי ישמעאל ולא הוה כריך לאוקומי צתרי תנאי' משום דמתני צפ"ג (דף יז ט) תנן צדיא שן ד' אכלתי ולא אכלתי' וא"ת אמאי לא
קמי שמים שן שמונה [אוכל ולא אוכל] אכלתי ולא אכלתי אורוק ולא אורוק וצריש ונראה דלכך פירש רש"י צריש שיעות
שאינו שונה אלא דבר וחילופו ור' יצחק תיך דלא נקט אלל אכלתי ולא אכלתי משום דפליג ר' ישמעאל והוי רבותא טפי אכל אורוק ולא
אורוק דמודה ר"י לא חש למימני וא"ת וגבי שבת אמאי קמי שמים שן ד' ומו לא לימני נמי מושיט ומעביר מרשות היחיד לרשות
היחיד דרך רה"ר רה"ר דחייב כדאמר לקמן (דף יז ט) זורק מרשות היחיד לרשות הרבים ומרה"ר לרה"י ו"ל דלא קמי אלא הכנסה ו' דמיא
להולאה שהוא מרה"י לרה"ר לאפוקי מושיט ומעביר שהוא מרה"י לרה"י וצריק נמי לא דמיא להולאה שזו בהולכה ציד הוה צריקה: